

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

1 Ὀκτωβρίου 2006
Κυριακή Β΄ Λουκᾶ (Λουκ. 6, 31-36)

Στεκόμενοι στις τελευταίες λέξεις τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, ἀντιλαμβανόμεστε πὼς ὁ Χριστὸς μᾶς προσκαλεῖ νὰ γίνουμε εὐσπλαγχτικοὶ καὶ πονητικοί. Νὰ τί λέγει ἀκριβῶς στὸ σημεῖο αὐτό.

«Νὰ γίνετε λοιπὸν σπλαχνικοὶ πρὸς τὸν πλησίον καὶ συμπονητικοὶ στις δυστυχίες του καὶ στις ἀνάγκες του, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ οὐράνιος Πατέρας σας εἶναι εὐσπλαχνικὸς πρὸς ὅλους».

Πρέπει δὲ νὰ ποῦμε πὼς τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ εἰπώθηκαν σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ὁ οἶκτος καὶ ἡ εὐσπλαχνία ἦσαν σὲ πολὺ μικρὴ ἐκτίμηση. Βρισκόμαστε βέβαια στὴν ἐποχὴ τῆς δουλείας, ὅπου ἡ ἀνθρώπινη ἀξία εἶναι φοβερὰ ὑποτιμημένη. Οἱ ἀρετὲς τοῦ ἐλέους καὶ τοῦ οἴκτου ἔχουν ἀσήμαντη ἀξία καὶ θὰ λέγαμε ἀκόμη πὼς θεωροῦνται ὡς ἀδυναμίες.

Διαβάζοντας δὲ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ ἰδιαίτερος στὸν 102 Ψαλμὸ τοῦ Δαυΐδ, βλέπουμε πὼς ἡ εὐσπλαχνία καὶ τὸ ἔλεός Του εἶναι βασικὲς ἐνέργειές Του. Γιατὶ μονάχα μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ Θεὸς λειτουργεῖ, καὶ ἔτσι θεμελιώνει τὶς σχέσεις Του μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

«Εἶναι οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος» γράφει ὁ Ψαλμὸς, «μακρόθυμος καὶ πολυέλεος. Δὲν παρατείνεται διηνεκῶς καὶ ἀπαύστως ἡ κατὰ τῶν ἀμαρτιῶν μας ὀργή Του, οὔτε μνησικακεῖ κατὰ τῶν παρεκτοπῶν μας αἰωνίως».

Καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη καὶ συγκεκριμένα στὴν ἐπιστολὴ τοῦ ἀποστόλου καὶ ἀδελφοθέου Ἰακώβου ὑπογραμμίζονται μὲ σαφήνεια τὰ ἀκόλουθα: «ὁ Κύριος εἶναι πολυεὐσπλαγχνος καὶ οἰκτίρμων καὶ μὲ συμπάθεια πολλὴ δοκιμάζει τὰ παιδιά του».

Ἡ Ἐκκλησία δὲ παίρνοντας τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὀφείλουμε νὰ γίνουμε εὐσπλαχνικοὶ ὅπως ὁ οὐράνιος Πατέρας μας, τὸ κάνει κανόνα ζωῆς καὶ ζητεῖ οἱ Χριστιανοὶ νὰ κατανοήσουν τὴν ἀξία του. Ἐτσι ἡ εὐσπλαχνία καὶ τὸ ἔλεος ἀνοίγουν νέους ὀρίζοντες καὶ καταγράφουν νέες προοπτικὲς ἡθους καὶ πνεύματος.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, μιλώντας γι' αὐτὸ τὸ γεγονός, ὑπογραμμίζει τὴν εὐθύνη τοῦ

άνθρωπου, μὰ καὶ τὸ καθῆκον του νὰ εἶναι εὐσπλαγχνος καὶ οἰκτίρμονας· ἔτσι θὰ μοιάζει μὲ τὸ Θεό.

«Τοῦτο εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ ἀξιοῦται ὁ ἄνθρωπος, νὰ ὁμοιάσῃ στὸ Θεὸ εἰς τὸ νὰ ἐλεῇ καὶ νὰ οἰκτείρῃ... Γιατὶ ὁ Θεὸς δὲν εἶπε, ἐὰν νηστεύετε, θὰ εἴστε ὅμοιοι μὲ τὸν Πατέρα σας· δὲν εἶπε, ἐὰν ζεῖτε ἐν παρθενία, δὲν εἶπε ἐὰν προσεύχεσθε, ὅμοιοι θὰ γίνετε μὲ τὸν Πατέρα σας. Ἀλλὰ τί ἀκριβῶς; Νὰ γίνετε οἰκτίρμονες!...».

Δηλαδή καλεῖται ὁ ἄνθρωπος νὰ μοιάσῃ στὸ Θεό ὡς πρὸς τὶς ἐνέργειές Του. Ἐτοῦτο ὅμως τὸ γεγονός δὲν τὸ πολυκαταλαβαίνει. Γιατὶ, μπορεῖ νὰ θαυμάζει τὸ Θεὸ γιὰ τὴν σοφία Του· μπορεῖ νὰ ἔχει δέος γιὰ τὴ δύναμή Του, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὴν καλωσύνη καὶ τὴν εὐσπλαγχνία Του. «Εἶναι τόσο μεγάλη καὶ πλατειὰ ἡ θεία καλωσύνη, ποὺ φαίνεται ἀπίστευτη στὸν ἄνθρωπο».

Αὐτὴ δὲ ἡ καλωσύνη καὶ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ ἔχει ἓνα μονάχα σκοπὸ· νὰ φέρῃ τὸν ἄνθρωπο σὲ μετάνοια. Νὰ καταδικάσῃ τὴν ἁμαρτωλότητα καὶ τὴν μικρότητά του καὶ νὰ ζητήσῃ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Καὶ εἶναι στὸ χέρι του νὰ τὸ κάνει.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ Θεὸς δίδει προθεσμία καὶ πίστωση χρόνου στὸν ἄνθρωπο.. Ἀναβάλλει κάθε καταδίκη, γιατί ὁ Ἰδιος τὸ λέει ξεκάθαρα: «δὲν θέλω νὰ πεθάνῃ ὁ ἁμαρτωλός. Θέλω καὶ περιμένω νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ ζήσει!».

Ὁ Θεὸς περιμένει καὶ ἐμεῖς ἀργοποροῦμε. Ἐπιθυμεῖ νὰ ζήσουμε, καὶ ἐμεῖς μὲ τὴν πρακτικὴ μας ξεθεμελιώνουμε τὴ ζωὴ! Δίδει πίστωση χρόνου καὶ ἀναβάλλει κάθε τιμωρία, καὶ ἐμεῖς ξοδεύουμε τὸν χρόνο Του μὲ ἐπιπολαιότητα καὶ ἀβελτηρία!

Μέχρι πότε θὰ μπορούμε νὰ περπατᾶμε μόνοι στὴν μοναξιά μας; Πότε θὰ νοιώσουμε τὴν ἀνάγκη τῆς κοινωνίας μὲ τὸ Θεό; Καὶ πότε θὰ καταλάβουμε πῶς ἡ εὐσπλαγχνία καὶ τὸ ἔλεός Του εἶναι τόσο πλούσια καὶ μεγάλα, ποὺ μποροῦν νὰ συγχωροῦνε καὶ τὴ δική μας ἀδιαφορία καὶ φυγή;

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ ἔχουμε ἄραγε σκεφτεῖ πῶς τὸν κόσμο μας δὲν τὸν κρατᾷ ἡ τυχὸν ἀγιωσύνη μας, ποὺ κι αὐτὴ δὲν ὑπάρχει, μὰ ἡ εὐσπλαγχνία καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ; Καὶ τὸ ἔχουμε κατανοήσει πῶς καλούμαστε νὰ μοιάσουμε μὲ τὸ Θεό, ὅπως καὶ πρὸ πάνω εἴπαμε, ὄχι στὴ σοφία, ποὺ δὲν μπορούμε, μήτε στὴ δύναμη Του, ποὺ μᾶς εἶναι ἀπλησίαστη, μὰ καλούμαστε νὰ τοῦ μοιάσουμε στὴν εὐσπλαγχνία καὶ τὸ ἔλεος;

Ὁ Χριστὸς εἶναι εὐσπλαγχνος, γεμάτος ἀπὸ τὸ ἔλεος καὶ τὸν οἰκτιρμὸ γιὰ ὅλους μας. Μὲ τὸ δικό Του οἰκτιρμὸ καὶ τὸ ἔλεος στέκεται, βρίσκεται καὶ πορεύεται ὁ κόσμος.

«Καλοὶ καὶ πονετικοὶ νὰ εἶμαστε κι ἐμεῖς μεταξύ μας, γιὰ νὰ στέκεται καὶ νὰ οἰκοδομῆται ἡ ζωὴ μας». Καὶ τότε ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ θά 'ρθεῖ νὰ συμπληρώσει τὶς δικές μας ἀδυναμίες καὶ νὰ ἀναπληρώσει τὶς δικές μας ἐλλείψεις.

Μὰ πρῶτα πρέπει ἐμεῖς νὰ κάνουμε τὸ πρῶτο βῆμα. Αὐτὸ τὸ δικό μας βῆμα ὁ Χριστὸς ἐνισχύει καὶ στερεώνει.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]